

Chata měla číslo jedna.

Ještě před válkou ji tam postavil řídící Frank. Zpočátku byla skládací, vždycky na podzim ji rozebral, na loďce odvezl zazimovat do stodoly a na jaře zase jako stavebnici složil. Napevno ji přestavil až starej Košťál, který chatu po Frankovi podědil. Ten ji taky jednoho dne dědovi prodal.

Klíč zadrkotal v zámku a dveře do chaty se s vrznutím otevřely. Povědomý pach zvlhlého povlečení a petroleje z lamp praštil dědu do nosu. Přestože se léto lámalo právě v půli, v místnosti byl chlad. Rony vtrhl dovnitř a s vervou očichával zákoutí, kde myši nechaly svoje hovínka. Pak vyskočil na spodní palandu, hlavu si položil na přední tlapy a nechal si o myších zdát.

Děda otevřel okenice a pustil do cimry luft. Nato přidřepnul ke kamnům, aby z nich vymetl starý popel. V dřevníku byly ještě suché třísky, a tak za skleněnými dvířky za chvíli plápolal ohýnek. V chatě bylo rázem útulněji. Okýnko do sklípku bylo přece jen zavřené, toho si všiml cestou do dřevníku, a tak se spokojeně natáhl na kanapátko a poslouchal ševlení deště a praskání ohně v kamnech. Vzbudil se, když už se šefilo. Kapky stále ještě bubnovaly do střešního plechu.

„Rony! Vstávej, lenochu! Jde se!“ vzbudil psa velitelsky. A když se nasoukal do gumáků a baloňáku vyhrátého z věšáku nad kamny, vyrazil ven do deště.

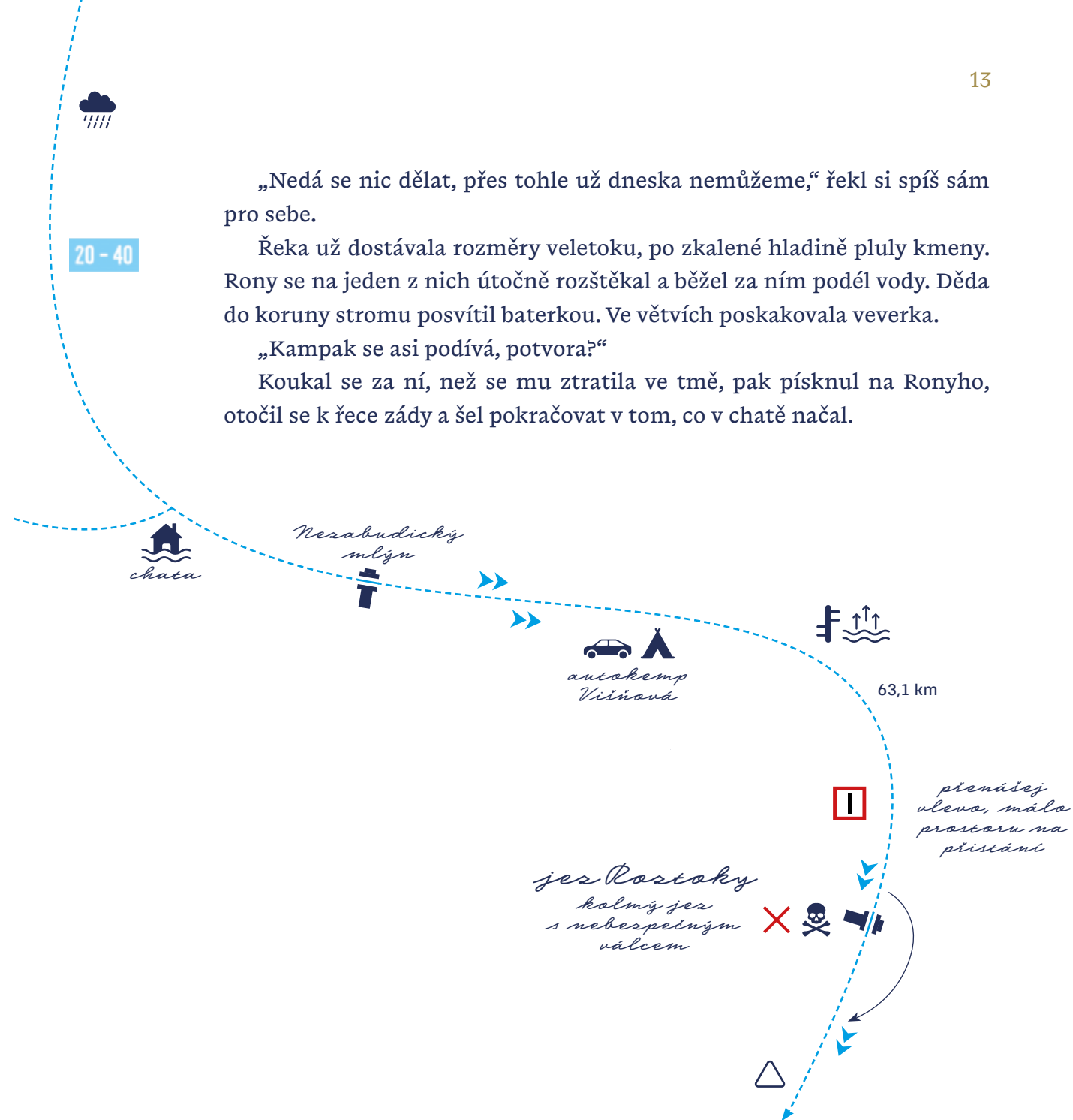
Daleko se nedostal. Řeka už byla v půli louky. Snažil se dohlédnout k vrbičce se zářezy a odhadnout stav, ale už to bylo marné. Značky se do jedné ztrácely pod hladinou.

„Nedá se nic dělat, přes tohle už dneska nemůžeme,“ řekl si spíš sám pro sebe.

Řeka už dostávala rozměry veletoku, po zkalené hladině pluly kmeny. Rony se na jeden z nich útočně rozštěkal a běžel za ním podél vody. Děda do koruny stromu posvítíl baterkou. Ve větvích poskakovala veverka.

„Kampak se asi podívá, potvora?“

Koukal se za ní, než se mu ztratila ve tmě, pak písknul na Ronyho, otočil se k řece zády a šel pokračovat v tom, co v chatě načil.

*Jak dlouho spal,
nevěděl.*

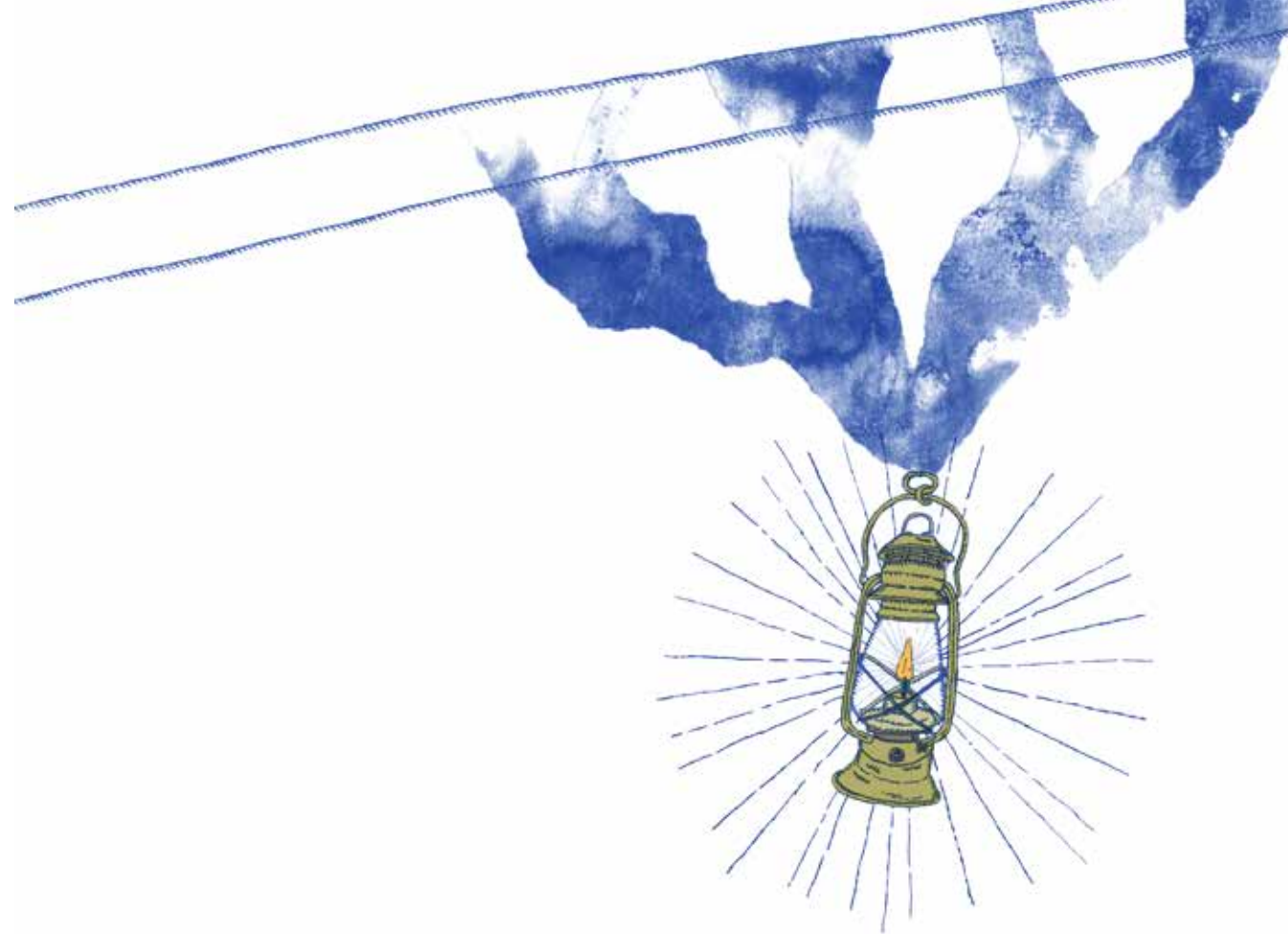
V ten moment byl ale dokonale vzhůru. Uši rvoucí praskot ho zvednul z postele a mohutný náraz, který otrásl celou chatou, ho do ní zase uložil. Pes přepadl přes pelest a dal se do štěkotu. Děda nahmatal baterku a pozoroval skřípající stěny, které vypadaly, že se chtějí tak jako kdysi složit a do sebe zaklapnout. Na druhý pokus doběhl k oknu a odhrnul záclonu. Těsně pod okenním parapetem se valila voda.

Přehrada! Blesklo dědovi hlavou. Upustili přehradu! Škvírami kolem dveří začalo poměrně rychle zatékat. Děda sáhl do šuplíku pro lepicí pásku a pohotově škvíry utěsnil. Nečekaně následoval úder číslo dvě. Chata se nahnula a celá se vzepřela.

Oknem bylo vidět mohutný kmen, který se kolem chaty pomalu obotáčel. Co nedokázal on, dokončil jeho následovník. Rána, která se ozvala teď, byla tak prudká, že děda odlétl jako mičuda. Přistál na kanapi a cetky z poličky nad ním se mu sesypaly do klína. Chata se roztrásla, jako by se chtěla rozskočit. Větve za okny praskaly a prkna ve stěnách skřípěly tak, že to řezalo do uší. Dědovi padly oči na fotku, která mu přistála na stehně. Byl na ní se psem a s babičkou.

„Ještě že jsem ji nechal doma,“ pomyslel si.

Vtom něco pod ním ukrutně ruplo. Celá místnost se zhoupala a všechno se najednou vzneslo vzhůru. Burácení utichlo. Děda cítil, jak se podlaha pozvolna kolíbá. Rony stál na zadních nohách opřený o okenní sklo a němě zíral ven. I v doposud jen pozvolna ustupující noci bylo nad slunce jasné, že se utrhlí a plují někam pryč. Voda je vzala.

Děda konečně zapálil petrolejku a pověsil ji zpátky ke stropu. Za okny byla tma. Z venku do chaty doléhal hukot řeky, okořeněný praskotem unášených stromů.

„Myslím, že to máme v suchu,“ mrknul na RONALDA a přiložil polínko do kamen. Oheň přátelsky zapraskal a v místnosti bylo najednou mílo a přívětivo. Dveře již přestaly prosakovat, ale otevřít je se stále ještě neodvažoval. „Ráno moudřejší večera,“ prohlásil zkušeně a natáhnul si budíček. Podle jeho odhadu zbývaly do svítání nejméně dvě hodinky a ty v tuhle chvíli nehodlal využít ničím užitečnějším než spánkem. Zalezl si tedy do peřin a kolébán proudem spokojeně usnul.

